In preajma Sfântului Mormânt

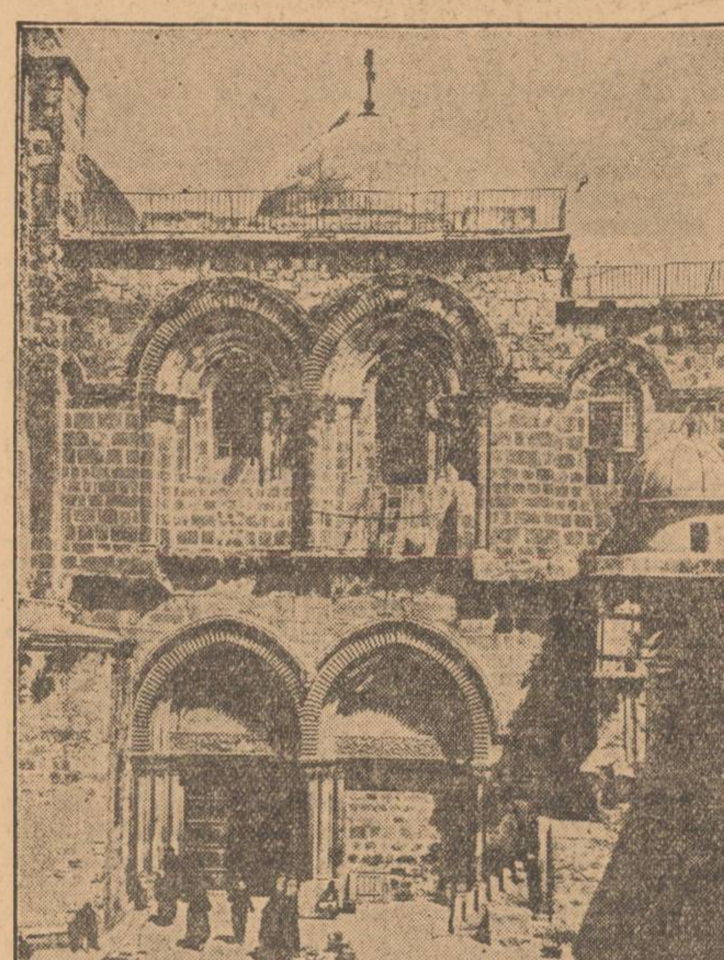

Intrarea în Biserica Sf. Mormânt.

Amintirile legate de solemna slujbă religioasă a Invierii ascultată cu evlavie, cu ani în urmă, în biserica Sfântului Mormânt din Ierusalim, ne fac să ne gândim că astăzi, în mijlocul atâtor adversități și frământări, sub cupola ce adăpostește toate nuanțele creștinătății ar fi într'adevăr un armistițiu simbolic, o pace a sufletelor tuturor.

La umbra Crucii, pe dalele vechi, lustruite de timp,

O stradă din Ierusalim.

ar fi îngenuchiat alături toți creștinii, de toate riturile, indiferent în care tabără s'ar afla neamul lor, ori neamul celora cari, alături de ei, cu aceiaș smerenie, își îndreaptă umili ruga spre Cel care reprezintă Credința și Nădejdea supremă.

Această senină, tăcută și cucernică Ligă a reprezentanților tuturor popoarelor creștine, întruniți sub egida crezului înfrățirii, nu știm dacă își va ține soborul, pentrucă de anul trecut zidurile vechei Biserici amenințau să se prăbușească și zavistia, pe tema reparațiilor, a fost mai puternică decât cel mai puternic dintre sentimente: Credința

Nu odată, în cursul celor 1941 de ani, oamenii au uitat de preceptele Celui care pentru prima oară vorbea de libertatea conștiinței și de dragostea ce trebue s'o purtăm semenilor noștri.

Conducătorii spirituali ai vremei doreau înlăturarea Celui ce propovăduia o credință nouă ce tindea — socoteau ei — la dărâmarea puterii lor. Influențabile ca totdeauna, massele nu judecau. Instigatorii interesați priveau cu satisfacție, din umbră, cum Crist era să-și ispășească, prin crucificare, iubirea lui de oameni

Ca în vremurile moderne, formula juridică fusese găsită; era vorba de o uneltire împotriva ordinei constituite de vreme ce Nazariteanul spusese cândva că e purtătorul de cuvânt al unei domnii noui.

Zadarnic fiul lui Iosif și al Mariei lămurise că e vorba de o domnie spirituală, sufletească, eterica interpretare nu fu crezută și, păzitor al bunurilor lumești, reprezentantul Romei trimise la răstignire alături de doi delicvenți de drept comun, pe Cel al cărui nume va umple tot șirul anilor ce urmează până în vremea de azi, și tot până astăzi ordinea constituită formează argumentul celor ce-și păzesc binefacerile vremelnicei stăpâniri.

Mai ales acolo, după ce a trecut prin străzile strâmte și întortochiate, spre simbolicul mormânt al Mântuitorului, oricine poate să-și dea seama că nici logica, nici raționamantul filozofic, nici controlul științific ori istoric, nu contează cât emoția instinctivă pe care o resimte din adâncul ființei lui, pelerinul ce 'și aduce vag aminte de învățătura drept credincioasă pe care a primit-o în anii îndepărtați ai copilăriei.

Din maturitatea minții, îmbibată de realismul lui Ernest Renan sau al lui Giovanni Papini — cari au zugrăvit omenește viața lui Iisus din Nazaret, — de rectificările călugărului dominian Lagrange, ori de cele ale d-nei Gadhala în ce privește autenticitatea relicvelor cari de veacuri formează obiect de sinceră venerație, totul se topește în fața aspectului unanim al celor a căror credință adevărată, desăvârșită, totală, le luminează făptura într'o feerie ce le unește gândul cu viața de dincolo de Neant.

Fie între zidurile ce cuprind urmele calvarului Celui ce s'a sacrificat pentru fericirea oamenilor, fie pe drumul dintre palatul lui Irod până la Golgota, pe acea Via dolorosa de atâtea ori descrisă, fie pe strada Ecce Homo, pe lângă paraclisul sfintei Veronica, ființa umană se simte copleșită de o emoție covârșitoare, pornită din fibrele adânci ale misterului ce învălue totul, și omul cel mai raționalist își simte învinsă îndoiala strecurată de cunoștințele culturii pozitive și îngână după psalmii lui David: Invață-mă legile Tale, Doamne! Deschide ochii mei. Fărâmă sufletul meu pentru iubire. Pribeag sunt pe pământ, nu ascunde de mine poruncile tale...

Din extazul tuturor celor cari se simt învăluiți de o fericire supra omenească, din pacea adâncă ce li se strecoară tuturora în inimi, din fericirea convingerii că dincolo de pământeasca existență e slava proteguitoare a Divinității, se poate vedea ce forță extraordinară reprezintă credința, ce transformare radicală produce în toată ființa umană ce se prosternă în fața Puterei supreme.

Dar tăria credinței nu dă numai individual pacea în suflete, iubirea și înțelegerea între oameni, puterea de a suporta durerile și amărăciunile, încrederea în dreapta judecată și în răsplata faptelor, ci colectivitatea însăși găsește bazele unei așezări normale, întemeiată pe respectul reciproc al muncii și al avutului, iar diriguitorii știu că, mai mult decât toate legile omenești, temerea de judecata Celui Atotputernic constitue oprelistea cea mai sigură, în fața oricărei ispite s'ar găsi cei cari au credința drept fir conducător al existenței.

Credința domolește instinctele, înlătură răul, întărește convingerile, dă muncii spor și vieții sensul ei adevărat, și, generalizată, ea formează pentru o nație un scut, o pavăză, călite din încrederea desăvârșită în dreptatea ce trebue să vină

IONESCU-VION

P I L A T

Textele sfinte cuprind adevăruri cari nu-și pierd niciodată însemnătatea și rostul pentru care au fost aruncate înaintea minții omenești.

Iată unul în legătură cu Invierea:

Pilat având a judeca vina lui Iisus îl întreabă: De unde ești Tu? Găsind întrebarea prisoselnică, Iisus nu dă niciun răspuns. Aceasta a jignit trufia dregătorului și l-a înfuriat. Era doar împuternicitul împăratului dela Roma, care în această calitate se socotea — și-l socoteau oamenii — în drum spre nemurire și deci fără putință de a fi atins nici măcar în obrazul slugii care îl înfățișa la Ierusalim.

Omenește vorbind vina era mare, deaceea Pilat mustră pe Iisus spunându-i câteva cuvinte care în vorbirea de azi ar suna cam astfel: Nu-ți dai seama de puterea pe care o am și că de mine atârnă să mori sau să scapi? La această întrebare, care înfățișează atitudinea omului încrezut dar fără temei de fapte, Iisus răspunde: „Nu ai avea nicio putere dacă nu ți s'ar fi dat ție de sus. Pentru aceasta cel ce m'a dat ție are mai mare păcat" (Ioan XIX, 11).

Dar care ar putea fi oare puterea de sus și cine a săvârșit păcatul cel „mai mare"?

Drepturile lui Pilat veneau dela Roma, In calitatea lui de procurator, Pilat înfățișa în părțile acestea pe împăratul Tiberiu urmașul lui Octavian August. Puterea lui Pilat venea deci dela Tiberiu, adică dela cel ce cârmuia împărăția și avea puterea și răspunderea pentru toate cele ce se petreceau în lumea cârmuită pământește de el. Din vârful acestei puteri Cezarul poruncea și stăpânea.

Dar înălțimile sunt primejdioase. Ele dau ochilor iluzii stăpânitoare deși în preajmă-le stau povârnișuri prăpăstioase care înfioară. Poți să culegi stând sus roadele ostenelii când ai înțeles cu adevărat menirea ta, dar poți să te prăbușești în vâltoare când drumul pe care ai apucat este cel al păcatului.

Pilat se găsea într'o astfel de împrejurare. Șovăind între îndatoririle pe care orice om le are față de adevăr și teama de opreliștile omenești trecătoare, el sfârșește, cum din nenorocire sfârșim mai toți, prin a jertfi adevărul.

Fără îndoială vina lui e mare, dar el mergea orbește pe un drum tăiat de alții. Era deci cineva mai vinovat. Era CEZARUL cu puterea lui cea fără margini care, pentru a stăpâni și jefui popoarele nu cruța nici o jertfă.

Era deci mai mare păcatul lui Tiberiu decât al lui Pilat, fiindcă mai vinovați erau Cezarii decât biata unealtă trimisă aici să supravegheze încasarea dărilor.

Plinitu-s'a oare acest adevăr? De bună seamă Pilat a murit ispășindu-și amarnic păcatul, dar mai cumplită a fost răsplata pe care au luat-o uneltitorii. După 300 de ani de sângeroase ciocniri între o împărăție și alta, între cea pământească a Cezarului care poruncea dela înălțimea puterii și între cea spirituală a umilului copil născut în sărăcia ieslei din Betleem, cel din urmă învinge, iar cel dintâi se prăbușește.

Impărăția Cezarului a fost osândită la pieire din clipa când Iisus a spus lui Pilat: „Mai mare păcat are cel ce m'a dat ție". Această împărăție nu mai există decât ca o amintire a istoriei, pe când Biserica lui Hristos trăește și va trăi în veci.

pr. C. DRON

DRAGOSTEA CREȘTINĂ

S'au scurs aproape două mii de ani dela întemeerea creștinismului, cea mai mare revoluție spirituală pe care a cunoscut-o omenirea și care a influențat adânc toate laturile activității umane. N'a fost domeniu de creație în care doctrina creștină să nu aibă partea sa de contribuție. In artă, în literatură, în muzică, în viața socială, economică și politică, ideia creștină a fost isvor de inspirație și de realizări temeinice care constitue tot atâtea bunuri spirituale în patrimoniul civilizației universale.

Filozofi și reformatori sociali au încercat, în decursul vremurilor, să construiască pe baza rațiunii diferite sisteme și doctrine pentru fericirea oamenilor, urmând să întunece puterea creștinismului. Toate aceste sisteme răsărite din minți omenești n'au avut alt rezultat, decât să arate cât sunt de slabe față de măreția doctrinei lui Christos, cuprinsă în învățăturile Evangheliei.

Care este misterul că religiunea creștină continuă totuși să trăiască în sufletul popoarelor ca una din cele mai perfecte religiuni?

Deslegarea acestei taine o găsim în faptul că Iisus Christos n'a venit pe lume ca un filozof sau reformator, ci ca Fiu al lui Dumnezeu, să mântuiască pe om, să-l apropie de dumnezeirea care l-a creat, să-i dea liniștea sufletească, în fața problemelor chinuitoare ale vieții. Invățătura sa e revelație divină, care îmbrățișează viața în întregul ei. Mântuitorul s'a adresat inimii, simțirii omului de a-l ridica la o concepție de viață spirituală superioară, dându-se pe Sine pildă de iubire și jertfă pentru binele omenirii.

Invățătura sa e simplă, dar sublimă prin adevărul etern pe care-l cuprinde.

Napoleon, care devenise spre sfârșitul vieții sale un adânc credincios, spunea următoarele: „Evanghelia nu e o carte, ci o ființă vie. Cine nu simte că'n dosul vorbelor lui Hristos stă Domnul vieții, realitatea cea mai vie și cea mai hotărîtă, acela a pierdut viața. Viața nu poate fi recunoscută decât de viață; unde viața sufletului este ignorată în favorul unei bucherii unilaterale, dispar organele prin care pot fi cuprinse realitatea și adevărul".

Iar marele filozof și pedagog J. J. Rousseau adaogă: „Majestatea Scripturii mă uimește, simplitatea Evangheliei vorbește inimii mele. Priviți cărțile filozofilor, cu toată pompa lor, cât rămân de mici față de ea! Se poate ca o carte așa de sublimă și așa de simplă să fie opera oamenilor?

Recunosc autoritatea lui Christos, pentrucă inteligența mea e câștigată de preceptele Sale, în care ne desvoltă sublimul. Admir revelațiunea ca emanând dela Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, fără să știu în ce fel și fără să-mi bat capul s'o descopăr".

Am citat aceste opinii ale unor oameni, cari, scuturând scepticismul din sufletul lor, au devenit admiratori ai Evangheliei lui Christ. Și câți filozofi și oameni de știință, după nesfârșite peregrinări în speculații filozofice și științifice, nu se întorc la credința creștină, fiindcă acolo unde sfârșește știința, începe religia.

Temelia de granit pe care se ridică intreaga învățătură evanghelică este legea iubirii între oameni, enunțată de însuși Mântuitorul. Fiind întrebat de ucenicii Săi, care e cea mai mare poruncă, a răspuns:

„Iubește pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău; iar pe aproapele tău ca pe tine insuți". Ev. Matei cap. XXII, vers. 37—39.

In această poruncă stă toată frumusețea religiei creștine. In locul urii, al vrajbei, al invidiei, al izolării egoiste, pe care nimic nu se poate crea durabil nici pentru individ, nici pentru societate, Christos a aruncat oamenilor puntea iubirii, din care derivă cea mai înaltă și profundă morală: Iubește pe aproapele tău ca pe tine insuți. Iisus a cunoscut firea omenească, înclinată spre rău. Omul nu poate deveni bun, nu-și poate găsi mulțumirea sufletească, decât în iubirea față de semenii săi

„Intru aceasta va cunoaște lumea că sunteți ucenicii mei, dacă veți avea dragoste între voi", spune Evanghelistul Ioan.

Pilda cea mai vie a dragostei pentru omenire, care s'a ridicat până la jertfa supremă a vieții, ne-o dă însuși Mântuitorul, prin chinurile suferite în drumul spre Golgota. Hulit de mulțimea fariseică și neînțelegătoare, lovit și silit să-și poarte crucea pe care a fost pironit, cu fruntea sângerândă sub coroana de spini, n'a scos un cuvânt de revoltă împotriva asupritorilor. Dimpotrivă, în nemărginita Sa iubire, spunea numai: „Iartă-le Doamne cu nu știu ce fac". Iar față de Tatăl cel ceresc pe care-l iubea din toată inima, cu tot sufletul și cu tot cugetul grăia: „Treacă dela mine acest pahar, nu precum voesc eu, ci precum voești Tu".

Nu poate exista jertfă mai sublimă, mai plină de măreție, isvorâtă din iubire, ca a Mântuitorului, care a învins lumea și a biruit moartea, înviind a treia zi din morți.

Dragostea creștină e privită de apostolul Pavel ca fundament al învățăturii evanghelice, când spune în epistola I către corinteni: „De a-și vorbi în limbile omenești și îngerești, iară dragoste nu am, făcutu-m'am aramă sunătoare și chimval răsunător; de a-și avea darul proorocirii și de a-și ști toate tainele în toată știința; și de a-și avea toată credința încât să mut și munții, iară dragoste nu am, nimica nu sunt!"

Dragostea creștină apropie pe om de Dumnezeu, făcându-l apt pentru perfecțiune, prin scânteia divină pe care i-a însuflat-o Creatorul; Dragostea creștină a creiat mediul de armonioasă conviețuire între oameni în societate, a ridicat pe om din sclavie, prin reforme sociale de solidaritate și sprijin mutual, a înălțat spitale și institutii de binefacere, a inspirat opere care rămân cele mai frumoase cuceriri și realizări ale spiritului uman.

In epoca de adânci frământări pe care o străbatem, când omul se simte descurajat, în bătaia tuturor vânturilor, care-i aduc vraiște în suflet, să ne întoarcem la credința noastră, la dragostea creștină a lui Iisus: „Iubește pe aproapele tău ca pe tine insuți".

In această credință nesdruncinată, în această iubire către Dumnezeu și între semeni, cultivată de Biserica ortodoxă, neamul nostru și-a găsit dealungul veacurilor reazemul sufletesc și puterea de rezistență în fața tuturor primejdiilor cari l-au amenințat.

Invierea Mântuitorului, cea mai mare sărbătoare a creștinătății, să fie de data aceasta un prilej de revizuire a tuturor conștiințelor românești în sensul unei depline solidarități, în credință și în faptă, pentrucă nimic nu poate fi mai frumos, mai măreț și mai înălțător ca dragostea între frați, dela care se așteaptă mântuirea neamului.

C. ȘOLDAN

CHRISTOS A INVIAT!

Nu este aici, ci a înviat precum a zis. Veniți de vedeți locul unde a fost pus.

(Matei 28, 6).

De dimineață foarte au venit femeile care erau cu Maria și găsind piatra răsturnată de pe mormânt, au auzit dela înger: Pre cel ce este lumina ce pururea nu se stinge, pentru ce îl căutați cu morții ca pre un om? Vedeți înfășurăturile cele de îngropare și alergând propoveduiți lumei că s'a sculat Domnul

Veselește-te cerule, cu lumea ta cea de sus și te bucură pământule cu făptura de pe tine. Astăzi în locul morții am dobândit învierea, în locul scârbei, bucuria; în locul fricii, pacea și încrederea; în locul robiei, slobozenia; în locul întunerecului, am ieșit la lumină; din muncă am ieșit la odihnă; în locul iadului, am dobândit cerul. A perit blestemul cel de demult și ne-a venit binecuvântarea cea nouă; a pierit păcatul și ne-a venit sfințenia. Toate semințiile și toate limbile vă veseliți azi, căci mântuirea pentru toți a venit. A înviat Christos și toată puterea întunerecului a fost alungată. A înviat Christos și protivnicul neamului omenesc a fost biruit. A înviat Christos și niciun mort n'a mai rămas în mormânt...

Pogorîtu-te-ai întru cele mai de jos ale pământului și ai sfărâmat pe cei legați Christoase, dar a treia zi ai înviat precum Iona din chit.

Ieri și noi ne-am îngropat împreună cu tine, Doamne Christoase. Azi ne sculăm împreună cu tine, prin învierea ta. Astăzi este mântuirea lumii, căci înviind Christos vom învia și noi. Astăzi este Paștele cel adevărat, că Domnul jertfindu-se pentru noi, ne-a curățit pe toți, El, jertfa cea vie și fără prihană. El pătimind ca un muritor, prin patima Lui pe toți ne-a îmbrăcat în podoaba nestricăciunei...

Această sfântă și renumită zi, împărătească și doamnă, este praznicul praznicilor și sărbătoarea sărbătorilor. Astăzi prăznuim omorîrea morții, sfărîmarea iadului și începătura altei vieți, a vieții veșnice.

Paștele cele sfințite astăzi nouă s'au arătat. Paștele cele nouă și sfinte. Paștele cele de taină, Paștele cele prea cinstite, Paștele cele fără prihană, Paștele cele mari, Paștele credincioșilor, Paștele Christos Domnul, Paștele care ne-au deschis nouă ușile raiului, Paștele care sfințesc pe toți credincioșii, Paștele cele frumoase, Paștele cele prea cinstite, Paștele Domnului; Paștele. O! Paștele care ne-au deschis nouă ușile raiului! Cu bucurie, unul pre altul să ne îmbrățișem.

Ziua Invierii! Să ne luminăm popoare; să ne curățim simțirile; să ne apropiem de serbare și să zicem fraților chiar și celor ce ne urăsc pre noi; să iertăm toate pentru Inviere, căci din moarte la viață și de pe pământ la cer Christos Domnul ne-a trecut pre noi.

Vino, turmă rătăcită, gustă din isvorul nestricăciunii Christos și te isbăvește din mâna lupului celui nesățios.

Caută la lumina, care a răsărit din mormânt și iesi din întunericul în care te-ai afundat.

PR. T. NEGOIȚA.

FLORI LA GHIVECE, RASADURI DE FLORI

Răsaduri de legume

găsiți la

Pepiniera E. GRINȚESCU

Șoseaua Colentina Ștefănești Km

Desfacerea florilor și răsadurilor se face zilnic la pepinieră și în PIAȚA DE FLORI (Sf. Anton), B-dul Regele Albert.

355

Christos, simbolul infrățirii

In „Trei sburătoare" *Panait Cerna* arăta — simbolic — cât de greu se putea aduce

laudă și har
Durerii celei roditoare

Veneau acolo, pe rând, trei păsări; cea dintâi, însă:

Sbura aproape de pământ;
Iși căuta ceva de hrană,
Și n'avea vreme, nici avânt,
Să urce până'n vârful sfânt,—
La omul fără de prihană;

a doua — ciocârlia:

Urcă'n văzduh, ca pe o scară,
Și smulse cântec din tărie...
Un imn de blândă primăvară
Ii alină durerea vie:
Ii ajuta lui Crist să moară

abia a treia — vulturul măreț:

Scăldat în cald apus de soare,
Porni din culmi,—ca o furtună;

dar și acesta

și-a înfrânt avântul jos,
Tăind cerc larg și maiestos —
Făcând din sborul lui cunună
De-asupra crucii lui Cristos...

Au trecut de-atunci, veacuri... Ceeace crea fantezia poetului continuă să ne apară însă ca un dureros adevăr...

De aproape 2000 de ani învățătura Mântuitorului străjuește la căpătâiul omenirii, fără ca — totuși — să fie înțeleasă, cu atât mai puțin urmată. Christos a propovăduit bunătate și blândețe, milă și deplină înțelegere, frăție și iubirea cea mai largă, cea mai neprecupețită iubire — și (vai!) tocmai acestea lipsesc din sânul atât de ospitalier pentru tot felul de nelegiuiri al societății contemporane. E parcă un făcut: acum o sută de ani *Gr. Alexandrescu* cerea „o turmă și un păstor", voia să respire un aer „mai curat"; numai după vreo jumătate de veac, *Al. Vlahuță* vedea în Invierea lui Christos — semnalul ridicării celor ce-au plâns

în întunerec
Și nimeni nu i-a mângâiat —

pentru ca, peste alte 3 decenii, *Cerna* să întrebe pacea:

O, zee! In nădejdea minunii,
cine știe
De câte ori pe cruce vei mai
muri Iisus!

iar azi să ne înfiorăm când ne dăm seama cât de greu ne este nouă, oamenilor, să ne ridicăm cu slaba noastră înțelegere la înălțimea celei mai mari jertfe pe care a putut-o concepe vreodată imaginația cuiva:

Urască-l cei fără de lege.
Cei pasă Lui de ura lor:
El a venit s'aducă pacea
Și înfrățirea tuturor —

căci:

Tuturor de o potrivă
Imparte darul său ceresc:
Și celor cari cred într'însul
Și celor ce-l batjocoresc —

Și totuși nici bunătatea, nici jertfa Marelui Invățător n'au fost înțelese.

Parcă-l văd bătând pe la porțile zăvorite cu lacătele egoismului și refuzându-i-se ospitalitatea Nu l-au înțeles nici atâția dintre aceia cari sunt obligați s'o facă, cari și-au însușit o pregătire specială în acest sens și cari îndeamnă și pe alții să-și conformeze faptele învățăturii dumnezeești. E — fără îndoială — un caz înfiorătoar — dar, nu pot s'o tac; în fiecare zi, constatăm un dureros neconfo. nism între ceeace spunem și ceeace făptuim. Ne place să declarăm tot felul de sentimente — chiar dintre cele mai sfinte și mai generoase, luăm în deșert, în momente solemne, chiar numele Mântuitorului — dar săvârșim cu totul altcumva. Uităm sau ne facem că uităm. Ni se pare că — la Cer — se aud doar vorbele noastre poleite în strălucirea minciunii, dar nu și faptele. Ne facem un Cer al nostru — după chipul și asemănarea fiecăruia dintre noi sau... îl eliminăm cu totul.

Ne construim o morală personală, din care eliminăm tot ce nu ne convine, îmbogățind-o cu tot atâtea deprinderi, care de care mai elastice și mai urîte. Ne facem un Christos, al nostru, un fetiș — care să ne treacă toate fără de legile și uităm — bieții de noi! — că există un singur Mântuitor, acela al neamurilor, care s'a jertfit, a înviat și s'a înălțat pentru binele Omenirii, a întregii Omeniri — pentru scoaterea ei din păcat și din ghiarele necurățeniei.

Unii ajung ,aici, prin ajutorul acelei mașinării minunate, care este gândirea, alții sunt mânați numai de egoism și de patimă.

Parcă-l văd răstignit pe Golgota! Parcă văd sburând, încercând să-i ajungă figura luminată de razele Nemuririi — tot felul de sburătoare — oameni! Dar — vai! — egoismul și materialismul, mândria și fericirea aparentă, lăcomia și lipsa de înțelepciune le împierică: una se mulțumește să-și caute hrană, alta să înalțe doar un imn de bucurie. Și în acest timp, patimile se înmulțesc, inimile se încrâncenează, popoarele se ucid, lumea săracă plânge, omenirea sufere — sufere tocmai din cauză că personalitatea Mântuitorului n'a găsit acea largă și caldă ospitalitate în inimile celor ce-l slăvesc numai cu buzele.

Și totuși Christos n'a primit ființă și suferință omenească degeaba. Iată deci din nou Sărbătorile Invierii. Ele ne aduc în minte Suprema Jertfă. Ne duc cu mintea — din nou — în trecut, la acele momente, pe care, când eram copii, le-am trăit atât de intens. Incercăm să-i pătrundem din nou taina, să-i măsurăm — cu mintea noastră înlemnită — infinita bunătate.

Nu e oare, acum, momentul cel mai fericit să fim cu el, alături de el, să ni-l însușim, să ne facem din învățătura Lui cea mai mare podoabă sufletească; să încercăm să ne deprindem să potrivim faptele cu vorbele, să ne desbărăm de acel fariseism care duce la învrăjbiri.

Prea multe vieți omenești se sting fără vină, ca să nu se vadă că, înfine, a bătut ceasul, fatalul ceas al reîncreștinării, al păcii curate și înfrățirii desinteresate.

PAUL. I. PAPADOPOL

PAȘTILE LA ȚARĂ

E'nvierea lui Isus
făcută de Cel de sus
Sărbători de veselie
care inimile'mbie.
In aceste sărbători
flăcăi, fete merg la hori
cu cămașa albă, floare,
frumoși, parcă-s rupți din soar
Toți cei care au copii
gândesc viaț'a le rosti.
Și privesc cătând aleasă
noră, să aducă'n casă,
sau ginere, cum nu-i alt(ul)
să fie de frunte'n sat,
frumos și cinstit bărbat.
Gospodarii tinerei
se prind în horă și ei.
Unii beau, alții privesc
sau în scrânciob se'nvârtesc.
Vezi copiii ciocnind ouă:
vor cu unu (1) să ia două.
Toți și toate, necurmat,
zic: „Cristos a înviat!"
Unde mergi, în orice casă,
tot găsești ceva pe masă:
pască, ouă, cozonac,
bere, vin și chiar coniac.
Și-apoi, vezi. cu băutura
deschizi într'una gura.
Ciocnești pahare cu vin
să te'nveselești puțin.
Mămăliga n'are haz
chiar la omu(l) cu necaz
Sărbătorile-s lăsate
să petreci. Așa-i la sate.
Mult nu merge: o zi, două
Vorba nu-i să treacă nouă,
că stomacu(l), cum se vede,
tot în mămăligă crede.

Auzită de G. T. Niculescu-Varone, în comuna Călinești, plasa Podgoria, jud. Muscel.